

РЕШЕНИЕ

№ 12522

гр. София, 10.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 27.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **3526** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Делото е образувано по жалба от А. М. /след сключен брак-А. Х./, гражданин на А., чрез процесуален представител, срещу отказ за издаване на виза тип „Д“, издаден от Завеждащ Консулска служба в [населено място], Република А. по заявление на А. М. от 25.01.2024 г.
С жалбата се иска от съда да постанови отмяната на отказа, като се претендира, че актът е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди се, че не е изяснена фактическа обстановка, че жалбоподателят не е имал предишно пребиваване в страната и съответно основанието на чл.10 ал.1 т.11 ЗЧРБ не е приложимо спрямо него, като алтернативно се посочва, че административната отговорност за нарушение на трудовото законодателство е била на работодателя, а не на А. М.. Оспорва се спазването на изискването за мотиви на административния акт, като се твърди, че дори и да се приеме, че А. М. е нарушил трудовото законодателство, е настъпила погасителна давност и отделно от това са налице предпоставките на чл.28 ЗАНН. Претендират се разноски съгласно списък, представен в съдебно заседание.
Ответникът - Завеждащ Консулска служба в [населено място], Република А., не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител. В молба от 26.02.2025г. /л.100/ се оспорва жалбата като недоказана, като се твърди, че оспорваният отказ е законосъобразен и получаването на виза не е субективно право на чуждите граждани, а само правна възможност.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.
Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с

доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по заявление на А. М. от 25.01.2024г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.24 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Към заявлението са приложени: копие от паспорта на А. М., декларация от В. Д., че ще осигурява адрес за пребиваване в България на жалбоподател, застраховка, трудов договор между „Веста строй“ ООД и А. метани от 2023 /без конкретна дата/, длъжностна характеристика, банково потвърждение, свидетелство за съдимост, издадено от Р А..

В хода на административното производство е приложено писмо от Дирекция „Миграция“ от 09.01.2024г., с което В. Д. е уведомен, че А. М. следва да бъде уведомен, че е длъжен да предприеме действия по подаване на заявление за виза тип Д.

В хода на административното производство е изготвено отрицателно становище от ДАНС _л.116/, в което е посочено, че „апликантът не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, но е констатирано, че попада в хипотезата на чл.10 ал.1 т.11 ЗЧРБ, като през 2020г е установено, че същият е извършвал незаконна трудова дейност по изграждане на автомагистрала „Х.“, без да има издадено разрешение да упражнява трудова дейност на територията на Р България.“ Посочено е, че на А. М. е наложен АУАН от Териториална дирекция „Инспекция по труда“ –Т. на основание на чл.75 ал.2 от Закона за трудовата миграция и трудова мобилност, което ограничава лицето да извършва трудова дейност в страната без надлежните разрешителни. Посочено е, че поради неявяване на албанския гражданин за получаване на наказателното постановление, същото е предоставено на НАП за принудително изпълнение.

Административното производство е приключило с издаване на оспорвания отказ, в който е посочено, че лицето при предишно пребиваване е нарушил трудовото законодателство на страната-чл.10 ал.1 т.11 ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство е изискана справка от Главна инспекция по труда /л.40/, в която е посочено, че на дружеството „АЛБ ИНЖЕНЕРИНГ 2018“ ООД са извършвани две проверки, като Дирекция „Инспекция по труда“-Т. може да предостави исканата информация дали на посоченото дружество са налагани имуществени санкции и/или предписания за 2020г., за какви нарушения, влезли в сила наказателни постановления, издадени АУАН, респ. заплатени ли са имуществените санкции.

На 24.02.2025г. в АССГ е получена справка от Дирекция „Инспекция по труда“-Т., видно от която на дружеството „АЛБ И. 2018“ за периода от 01.01.2020г. до 31.12.2022г. са извършени две проверки. Посочено е, че при първата проверка са съставени 3 АУАН за нарушение на чл.75а ал.2 Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност и са издадени 3 бр. наказателни постановления, влезли в сила на 03.06.2020г. В справката е посочено, че при втората проверка на дружеството са съставени 3 АУАН за нарушение на чл.75а ал.2 Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност и са издадени 3 бр. наказателни постановления, влезли в сила на 20.07.2021г. Като приложения са изпратени и самите АУАН и НП.

Видно от приложените доказателства по делото е съставен протокол №ПР 2005788/18.02.2020г. и акт №25-00041/11.03.2020г. за нарушение на чл.75а ал.2 ЗТМТМ, извършено от дружеството „АЛБ И. 2018“ за това, че на 17.01.2020г. на строеж на АМ „Х.“ в района на [населено място], чужденецът А. М. с държава Република А., работи на обекта от 06.01.2020г. като заварчик, като не са представени разрешително за работа и регистрация в Агенцията по заетостта или друг разрешен достъп до пазара на труда. При извършената служебна проверка в Агенцията по заетостта е констатирано, че А. М. няма разрешително за работа и регистрация в Агенцията по

заетостта или друг разрешен достъп до пазара на труда. Изискана е информация от МВР Т. на какво основание А. М. пребивава в Р България, като е установено, че пребивава краткосрочно. Констатирано е, че дружеството в качеството на местен работодател е извършил нарушение, като на 17.01.2020г е приел предоставяне на работна сила от чужденеца А. М., гражданин на Р А., на обект АМ „Х.“, без за същия да е издадено разрешение от Агенцията по заетостта.

Въз основа на така посочения АУАН е издадено наказателно постановление №25-000041/28.04.2020г. на дружеството „АЛБ И. 2018“ е наложена имуществена санкция в размер на 15 000лв.

Получена е на 18.03.2025г. и е приобщена като писмено доказателство по делото и справка от Инспекцията по труда-Т. /л.129/, видно от която в периода от 01.01.2020г. до 31.12.2023г. срещу А. М. не са издавани наказателни постановления и съответно няма влезли в сила такива, няма налагани глоби на лицето.

Представено е по делото и копие от паспорта на жалбоподателя с име А. Х., след сключен брак /л.111/

В хода на съдебното производство е разпитан и свидетеля В. М. Д., който е заявил, че е собственик на дружеството „Вестта строй БГ“ ЕООД и познава А. М. и иска жалбоподателя да работи при него законно, като излага твърдения, че М. му е казал, че през 2020г. е бил в България и е имал някакъв проблем, но свидетелят не знае дали на жалбоподателя са налагани санкции- „някой недобросъвестен гражданин го е наел, без да му каже, че не може да работи в страната“.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Не се спори, че отказът е издаден от компетентен орган – Завеждащ Консулска служба в [населено място], Република А., за което са представени писмени доказателства по делото.

Отказът е мотивирана от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК – отказ по чл.10, ал.1, т.11 от ЗЧРБ – при предишно пребиваване е нарушил трудовото или данъчното законодателство на страната. Съдът не споделя възраженията, изложени в жалбата, че в оспорваният отказ е издаден при неизяснена фактическа обстановка, тъй като при извършената съгласувателна процедура с ДАНС е установено обстоятелство, послужило като основание за отказа.

Предвид гореизложеното в случая спорът между страните е материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

Настоящият съдебен състав споделя възраженията на жалбоподателя, че основанието на чл.10 ал.1 т.11 ЗЧРБ не е приложимо спрямо жалбоподателя, тъй като административната отговорност е за нарушение на трудовото законодателство е била на работодателя, а не на А. М..

Безспорно установено по делото е, че на дружеството „АЛБ И. 2018“, а не лично на А. М., е наложена имуществена санкция за нарушение на трудовото законодателство. Ясно следва да бъде разграничена отговорността на ЮЛ- „АЛБ И. 2018“ от тази на ФЛ на А. М..

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 11 ЗЧРБ гласи, че се отказва продължаване на срока на пребиваване на чужденец, когато при предишно пребиваване чужденецът е нарушил трудовото или данъчното законодателство на страната. Съдържанието на нормата сочи, че субект на релевантното деяние е чужденеца, деянието трябва да е извършено при предишно негово пребиваване в страната и трябва да обективира нарушение на трудовото или данъчно

законодателство. В случая от доказателствата по делото е видно, че А. М., в качеството си на физическо лице, не е извършил нарушение на трудовото законодателство, в подкрепа на което е представена справка от Дирекция „Инспекция по труда“ -Т.. Твърдението на органа е за нарушение, извършено от юридическото лице, за което жалбоподателят е работил. Юридическото лице е самостоятелен правен субект, различен от самия чужденец и без изрична правна норма няма законово основание двата правни субекта да се приравняват като чрез тълкуване по аналогия деянието на физическото лице се счита за деяние и на юридическото лице. В случая става въпрос за правна норма, която създава неблагоприятни правни последици - води до отнемане на права и нейното разширително тълкуване, че се отнася и до друг кръг субекти, невизирани в правната норма, съответно нейното прилагане по аналогия за друг кръг субекти противоречи на принципа на законността и на правната сигурност. Ако законодателят е имал предвид създаденото от чужденеца търговско дружество да не е извършвало нарушения на трудовото и данъчното законодателство е следвало изрично да посочи това. Като приел, че нарушенията на трудовото законодателство, извършени от търговското дружество, в което е работил жалбоподателя, осъществяват визираните в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 11 ЗЧРБ юридически факти, административният орган неправилно приложил материалния закон. В този смисъл е Решение №9657/03.07.2012г. по адм. дело №11670/2011 на ВАС.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.10, ал.1, т.11 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при неправилно приложение на закона.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да бъде уважена, а оспорваният акт да бъде отменен, като преписката следва да бъде върната на ЗКС на Република България в [населено място], Република А. за издаване в 30-дневен срок на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания съгласно мотивите на настоящото решение.

С оглед изхода от спора на А. М. /след сключен брак-А. Х./ следва да се присъдят разноските по списък от 640.00 лв. /шестстотин и четиридесет лева/, от които 600лв. за адвокатско възнаграждение, и държавни такси в размер на 10.00лв и на 30.00 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от А. М. /след сключен брак-А. Х./, гражданин на А., чрез процесуален представител, отказ за издаване на виза тип „Д“, издаден от Завеждащ Консулска служба в [населено място], Република А. по заявление на А. М. от 25.01.2024 г.

ИЗПРАЩА преписката на ЗКС на Република България в [населено място], А. за издаване в 30-дневен срок на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания дадени в решението.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на А. М. /след сключен брак-А. Х./, гражданин на А. разноските по делото от 640.00 лв. /шестстотин и четиридесет лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: